

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

blev der udover Brandefabrikken oprettet fabrikker i Auning, Dybvad, Karup, Videbæk, Toflund og Grimstrup. Man lagde vægt på at lægge fabrikkerne i kartoffel-egne, altså egne med mager jord, og i to tilfælde lagde man dem, hvor der var fabriksanlæg i forvejen. Alle fabrikkerne er andelsforetagender med kartoffelavlere som andelshavere, og der findes ca. 5 000 kartoffelavlere. Fabrikkerne er sluttet sammen i et andelsselskab, Kartoffelmelscentralen, hvorigennem afsætning finder sted.

Salget af kartoffelmel har i kampagnen 1953—54 andraget 28 000—29 000 t. Salget sker til husholdningsbrug samt til en række industrier, glukose, lim, tekstil, papir og andre formål. Der har endvidere periodevis været en del eksport. Produktionen har været større end salget, idet der ved udgangen af kampagnen i år er en lagerbeholdning på 15 000 t.

Dette var en kort redegørelse for selve ordningen.

Når det ærede medlem nu har spurgt, hvornår sagoemelet frigives, vil jeg straks sige, at jeg i og for sig godt kunne tænke mig at være i spørgerens sted, idet jeg, som det ærede medlem også var inde på, tidligere som formand for forbrugerrådet på dette punkt som på andre punkter har fremhævet husmødrenes interesse i så stor valgfrihed som muligt, når det gælder indkøb til dækning af hjemmenes behov. Husmødrenes ønsker i så henseende ligger mig naturligvis stadig stærkt på sinde, og jeg er glad over, at vi er nået frem til bedre og mere omfattende vareudvalg i butikkerne end tidligere, og jeg mener absolut, at denne linie må fortsættes, men naturligvis med hensyntagen til, hvad der til enhver tid vil være økonomisk forsvarligt, og tillige med hensyn til rækkefølgen af, hvad der er mere og hvad der er mindre vigtigt. Kartoffelmelsfabrikkerne har gennem årene gjort et arbejde for at lære husmødrene bedst muligt at benytte kartoffelmelet i husholdningen; men jeg erkender, der er vanskelig-

heder, og at sagoemelet er lettere at have med at gøre. Der har imidlertid været fuldt stop for sagoemelet nu i 21 år.

Oluf Pedersen: Jeg ved selvfølgelig godt, at der er en lov, der giver ministeren bemyndigelse til at forbyde import af sagoemelet. Vi fik jo i sin tid denne lov om kartoffelmelsfabrikkerne, og den kostede forøvrigt en af sine fædre livet, idet han blev fældet netop af dem, som man troede skulle få fordel af den.

Men jeg vil gerne spørge den højtærede minister: Hvad betyder dette forbud i det hele taget i penge for landet? Efter min vurdering er det ikke af for to øres værdi; det vil ikke koste landet noget at ophæve forbudet. Det er jo ikke min tanke at forbyde anvendelse af kartoffelmel, men blot at give forbrugerne tilladelse til at vælge, hvad de foretrækker, og da det ganske utvivlsomt ligger sådan i dag, at kartoffelprisen ikke er afhængig af kartoffelmelsfabrikkernes forbrug, er der slet ingen baggrund for at opretholde dette forbud. Hvis derfor den højtærede minister mener, at forbudet ikke i penge betyder noget for landbruget — og det tror jeg vi kan blive enige om — hvorfor så ikke gå til at ophæve det og gøre husmødrene den tjeneste, det vil være? Det skader ikke avlerne, og det vil blive hilst med glæde af husmødrene, der så vil opdage, at de dog har haft en lille smule fornøjelse af at få en kvindelig handelsminister.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg kan svare, at jeg har prøvet at regne på det i penge; det kan selvfølgelig kun blive et skøn, men formentlig vil det betyde ca. 6 mill. kr., og det synes den nuværende valutasisituation ikke at indbyde til. Husholdningsforbruget har i det sidste år andraget 9 000 t, og det er jo ikke et ubetragteligt beløb i helheden. Selvom jeg altså som husmoder i allerhøjeste grad kunne ønske, at man kunne få sagoemel ind i landet, mener jeg — som forholdene